

Έκοψε τεμάχιον όρτου και τυρίου και τα έδωκεν εἰς τὴν Πετρίναν.

« Ήσυχα ήσυχα νάχωμε και τού νοῦ μας, ή καλλίτερα θα φάγω κ' ἔγω μαζί σου γιὰ νὰ κρατηθῆσαι. »

« Η προφύλαξις ήτο φρονιμωτάτη, διότι ήδη ή Πετρίνα εἶχε δαγκάση όλοκληρον τὸν όρτον και ἐφάνετο διὰ δὲν θὰ συνεμφρούτο πρὸς τὴν παραγγελίαν τῆς Ρουκερῆς.

Μέχρι τότε ο Παλληκαρᾶς ἔμενεν ἀκίνητος, παρατηρῶν τὰ συμβαίνοντα διὰ τῶν μεγάλων και γλυκέων δρυθελῶν του. « Οτε δὲ εἶδε τὴν Ρουκερήν καθημένην ἐπὶ τοῦ χόρτου πάρα τὸ πλευρὸν τῆς Πετρίνας, ἐγονυπέτησε πλησίον αὐτῆς.

« Ο κατεργάρης θὰ ηθελεν ἔνα κομμάτι ψωμί, εἶπεν ή Ρουκερή.

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας νὰ του δώσω ἔνα κομμάτι;

— Δός του ἔνα δύο, δσα θέλης, και ὅταν δὲν θὰ ἔχῃ πιὰ ψωμί, θὰ ἔχῃ ἄκομα. Μὴ στενοχωρεῖσαι, κορίτσι μου, δὲν ξέρεις πόσο εἰν 'εὐχαριστημένος ποὺ σε ξαναρήγης, τὸ καλὸ παλληκαράκι, γιατὶ ξέρεις εἶναι καλὸ παλληκαράκι.

— Αλήθεια;

— Οταν φᾶς τὸ κομμάτι σου, θὰ μου πῆς πῶς εἶσαι μέσα 'σ αὐτὸν τὸ δάσος μισοπεθαμένη τῆς πείνας, γιατὶ μὰ τὸ γαι θὰ ηταν ἀμάρτια νά σε πνίξω.

Παρὰ τὰς προτροπὰς τῆς Ρουκερῆς ταχέως τὸ τεμάχιον ἀκτεροχθίσθη.

« Θὰ ηθελες και ἄλλο, εἶπεν ἀφ' οὐ ἐγνηφανίσθη τὸ πρῶτον.

— Αλήθεια.

— Το λοιπὸν δὲ θὰ το λάβης, ἀν δέ μου εἰτῆς πρῶτα τὴν ιστορία σου. Και 'σ δῆν ώραν θὰ σου φάγη ή ιστορία, θὰ κατακαθίσῃς αὐτὸν που ἔφαγες. »

Η Πετρίνα εἶπε τὴν αἰτηθεῖσαν διήγησιν, ἀρχίσασα ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός της. « Οτε δὲ ηλθεν εἰς τὸ συμβαν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ή Ρουκερή, ήτις εἶχεν ἀνάψη τὴν καπνοσύριγγά της, ἀπένευρεν αὐτὴν ἐκ τοῦ στόματός της και ἐξεσφεγδόνησεν ὄρμαθὸν ὕδρεων εἰς τὴν ἀρτοπώλιδα.

« Ήέρεις διτὶ πως εἶναι μία κλέφτρα; ἀνεφώνησε κανενὸς ἔγω δὲ δίνων καλπίκα; μὰ και ποτέ μου δὲν ἐστάθηκα νά μου φορτώσῃ κάνεις. Μείγε ήσυχη και θά μου το δώσῃ δταν θὰ ξαναπέρασω ἀπὸ τὸν Ἀγιο Διονύση; εὶ δὲ και μή, σηκώων τὴν γειτονιά 'σ τὸ ποδάρι. Ἐγώ ἔχω φίλους ἔχει και της καίμε τὸ μαγάζι! »

Η Πετρίνα ἐξηρούθει τὴν διήγησιν και τηγ ἐτελείωσε.

« Και ἔτοι δα ήσουν νὰ πεθάνης. Και πῶς σου φαινόταν;

— Σ τὴν ἀρχὴν πολὺ λυπηρὸ και μάλιστα ἐφώναξα μία στιγμή, ὅπως φωνάζη κανεὶς τὴν νύκτα δταν τὸν πνίγουν. « Επειτα εἶδα 'σ τὸν ὕπνον μου τὸν Πα-

ράδεισον και τὴν καλὴν τροφήν που ἔμελλα νὰ φάγω ἔκει. Ή μητέρα μ' ἐπειρίμενε και μου ἐτοιμάζει σοκολάτα μὲ γάλα, και μου 'μύριζε.

— Περιέργο πράγμα, ή ζέστη που θά σε 'πέθαινε, αὐτὴ ίσα ίσα σε ἐγλύτωσε, γιατὶ ἀν δὲν ηταν ή ζέστη, ἔγω δὲ θὰ ἐσταματοῦσα 'σ αὐτὸν ἔδω τὸ δάσος για νὰ ξεκουραστῇ ο Παλληκαρᾶς και δὲ θά σ' εύρισκε. Και τώρα τι θέλεις νὰ κάνης;

— Νά ξέσκολουθήσω τὸν δρόμον μου.

— Και αὔριο πῶς θὰ φάς; Πρέπει νάχη κανεὶς τὴν ήλικια σου γιὰ νὰ ταξιδεύῃ 'σ τὴν τύχη.

— Και τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἰσπένευσε δις ή τρίς τὸν καπνὸν τῆς καπνοσύριγγός της σοβαρά, σκεπτομένη, ἐπειτα δὲ ἀπήντησε:

— Νά. Εγώ ἔχω νὰ γυρίσω ἀκόμη μερικά χωρίς, ν' ἀγοράσω διάφορα πράγματα τοῦ εῖδους μου. « Βέλα λοιπὸν μάζι μου, και ἀν ἔχης δύναμι φωνάξει λιγάκι: « Κουνελλοδέρματα, κουρέλλια, παλιοσδέρα ποιός ἔχει για πούλημα»

Η Πετρίνα ἐποίησε τὸ αἰτούμενον.

« Καλά, ή φωνή εἶναι καθαρή ἐπειδὴ ἔγω ποὺν τὸ λαιμό μου θὰ φωνάξῃς γιὰ μένα και θὰ βγάλῃς τὸ φωμί σου. Σ' ἔνα χωρὶδ γνωρίζω ἔνα αύγουλά και αὐτὸς πηγαίνει ως τὰ περίχωρα τῆς Αμείνης και μαζεύει αύγα, και θὰ του εἴπω νά σε πάρη μαζί του 'σ τὸ ἀμαξάκι του. Και δταν πῆς κοντά 'σ τὴν Αμείνη, μπαίνεις 'σ τὸ σιδηρόδρομο και τῆς ως ἔκει δτου εἶναι οι συγγενεῖς σου.

— Μὲ τί;

— Μὲ τὰ πέντε φράγκα που θὰ σου δώσω μπροστά γιὰ τὸ πεντόφραγκό που σούκλεψεν ή φωμοῦ, κ' ἔγω θὰ τῆς τὸ πάρω, χωρὶς ἄλλο.

[Επειτα συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια τὸ σελ. 84]

Οὐδεμία πνοὴ ἐτάραττε τὸν ἀέρα, ή δὲ σιωπὴ τῆς νυκτὸς διεκόπετε μόνον ἀπὸ τὰς ἀπομεμαρυσμένας υλακάς τῶν θωῶν καθέτους τινάς ἐντομάς.

Ο Λεβουκᾶς, δοτὶς εἶχεν ἀγοράσῃ δόλκηρον τὴν συγκομιδὴν, ἐπέβλεπε τὰς ἐργάτας, ως και ὁ ἰδιοκτήτης κ. Βρουνᾶς. Μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἥτο και μαύρος τις, δοτὶς παύσας τὴν ἐργασίαν, παρετήρει εἰς τὸν ἀέρα.

— Έκουράστηκες κι 'όλα, μαῦρε μου; ήρωτησεν 'σ πωματοποίος.

— Οὐχ, κύριε, οὐχι.

— Τί βλέπεις λοιπὸν μὲ τόσην πειρεγεικαν ἔχει πάνω;

— Σ τιγ καὶ οὐ, πατερίθηνη λακωνικῶς μίαν τῶν σπουδαιότατων ἀσχολιῶν τῶν ἀλγερίνων κτηματιῶν.

Η φελλόδρυς εἶναι μεγαλοπρεπές δέν-

δρον, ἔχον εἰκοσι μέτρα ύψους και τριῶν μέτρων περιφέρειαν. Ζη ἐνοτε πέντε ή ἔξι αἰώνας, καλὸν φελλὸν όμως παραγει μόνον μέχρι τοῦ ἐκατοστού πεντηκοστοῦ ἔτους αὐτῆς.

Διὰ τὴν ἀποφθέλειαν, τὴν ἀπόστασιν δηλαδὴ τοῦ φλοιοῦ, ἀπαιτοῦται πολλοὶ αὐτοί άνθρωποι. Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν καθ' ἧν ἐκτελεῖται ή οὐ πηρεσία αὕτη μισθώνονται και πολλοὶ ἐκτακτοὶ ἐργάται.

— Νά ξέσκολουθήσω τὸν δρόμον μου.

— Και αὔριο πῶς θὰ φάς; Πρέπει νάχη κανεὶς τὴν ήλικια σου γιὰ νὰ ταξιδεύῃς τὴν ήλικια σου.

— Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἰσπένευσε δις ή τρίς τὸν καπνὸν τῆς καπνοσύριγγός της σοβαρά, σκεπτομένη, ἐπειτα δὲ ἀπήντησε:

— Νά. Εγώ ἔχω νὰ γυρίσω ἀκόμη μερικά χωρίς, ν' ἀγοράσω διάφορα πράγματα τοῦ εἶδους μου. « Βέλα λοιπὸν μάζι μου, και ἀν ἔχης δύναμι φωνάξει λιγάκι: « Κουνελλοδέρματα, κουρέλλια, παλιοσδέρα ποιός ἔχει για πούλημα»

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων της γλυκέων δρυθελῶν του.

— Και τέ τι θέλετε νὰ κάμω;

Η Ρουκερή εἶσπεν τὸν δρόμον των μεγάλων τη

καὶ φυλάττομεν φρουράν. "Οταν παιδίωμεν δραματάκια, ἐν ἀπὸ ήμας βάζει φωτιάν εἰς ἐν μικρόν κανόνι, ἐν ἄλλῳ προσποιεῖται τὸν νεκρόν, ἄλλα φορτώνουν τὸν σκοτωμένον εἰς ἐν ἀμαξάκι καὶ πηγάδιον νά τον βάψουν ἔξαφνα ὅμως ακούεται ἐνα πρόσταγμα, ὁ νεκρός ἀνασταίνεται μέσα 'σ τὸ νεκροχέρεβατο τοῦ καὶ ἀρχίσει νά γλυκοκελαδή.

ΠΟΝΕΤΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΠΛΑΓΧΝΑ καὶ σχληρὰ εἶνε τὰ παιδία που βασανίζουν τὰ ζῷα. Τὰ βλέπω εἰς τοὺς δρόμους, τὰ κακά αὐτὰ παιδία, διότι εἶνε παιδία τῶν δρόμων, κακομάθημένα, χωρὶς ἀνατροφήν.

"Ισως κανεὶς δὲν εἴπε εἰς αὐτὰ διτεῖνε τὰ κακὸν πρᾶγμα αὐτό που κάνουν διτεῖνε εἰνε βαρβαρότης νά διασκεδάζουν μὲ τὸν πόνον ἐνὸς σκύλου, μίας γάτας, ἐνδὲ πουλιοῦ.

"Ισως κανεὶς δὲν εἴπε εἰς τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ τὰ παιδιά τι εἶνε τὸ δρόμον καὶ τι τὸ κακόν. Ποιὸς ξεύρει; Ισως εἶνε ἕρημα, καὶ δὲν ἔχουν κανένα νά τα συμβουλεύσῃ.

Διτεῖνε δὲν πιστεύω διτεῖνε καλὰ παιδία μὲ ἀνατροφήν, που ζῶν μέσα εἰς οἰκογένειαν, καὶ τὰ φιλοῦν τὰ χείλη τῆς μητέρας των, καὶ τα χαϊδεύοντα τὰ χέρια του πατέρα των, παιδία μὲ εὐαίσθητη καρδία εἰμποροῦν νά εἶνε τόσον σκληρά, τόσον ἄκαρδα.

"Ἄν τυχόν εἶνε καὶ τέτοια, εἶνε χειρότερα ἀπὸ τὰ ἕρημα καὶ τὰ ἀπροστάτευτα· ἔκεινα κάμνουν τὸ κακὸ γιατὶ δὲν τους εἴπε κανεὶς νά κάνουν τὸ καλό· αὐτὰ κάμνουν τὸ κακὸ ἀν καὶ ξεύρουν τὸ καλό· ἀξίει νά τα τιμωρῇ κανεὶς διπλάσια ἀπὸ τὰ πρώτα. Ἐγώ τέτοια παιδία δὲν τ' ἀγαπῶ δισλού, δισλού. Τὸν Λυσίμαχον διως τὸν ἀγαπῶ. Ἀκούσατε διατί.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι είχαν πάγη εἰς τὸ κτήμα των εἰς τὴν Εύβοιαν. Μίαν ήμέραν, ἐνῷ ὁ Λυσίμαχος ἐκάθητο εἰς τὸν ίσκιον ἐνὸς δένδρου καὶ ἤκουε τὸ πρόστιμον τοῦ περιγράφεται· διταν τὸν βλέπη νά ἔρχεται ἀπὸ τὸ σχολεῖον, τρέχει καὶ τὸν ὑποδέχεται μὲ πηδηματα καὶ μὲ φιληματα. Τὶ καλλιτέραν ἀνταμοιβήν τῆς καλωσύνης του ἥθελε ὁ Λυσίμαχος!

Ἀπὸ τὴν ήμέραν ἔκεινην δὲν εἴρυγε ἀπὸ πλησίον του· ἥθελε μαζί του εἰς τὰς Ἀθήνας· ἡ ἀφοσίωσίς του δὲν περιγράφεται· διταν τὸν βλέπη νά ἔρχεται ἀπὸ τὸ σχολεῖον, τρέχει καὶ τὸν ὑποδέχεται μὲ πηδηματα καὶ μὲ φιληματα. Τὶ καλλιτέραν ἀνταμοιβήν τῆς καλωσύνης του ἥθελε ὁ Λυσίμαχος!

"Ήθελα νὰ ἔξακολουθήσω ἀκόμη . . . ἀλλά . . . ἀλλά . . . εἶδα τὸν θινάσιμον ἐχθρόν μου . . . καὶ ἡ καρδία μου κατεπάτη δυνατά . . . καὶ νομίμως ὅτι θιτοθάνιον. "Ω, θεέ μου, δικτί ἔπλασες τοὺς γάτους εἰς τὸν κάσμον; Δύο φλογερά μάτια με παραμονεύουν . . . ζαρώνουμι εἰς τὸ βάθος τοῦ κλωβοῦ μου... καὶ τελείων όπως δύπιστα τὴν ἐπιστολήν μου . . .

Μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν νά μης ἀγαπάτε σεῖς τούλαγχιστον, καλά παιδάκια. Διατελέσπροθυμότατον εἰς κελάδημα Κανάριον.

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς:
ΑΙΜ.—ΕΙΜΑΡ.

ΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟΙ

ΚΑΙ ΑΙ ΜΟΡΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Οι Τσαραγλίται είχον τὴν συνήθειαν, διτεῖνε ἐγίνετο γάμος, αἱ ἡλικαι καὶ ὄμιληκοι τῆς γύμφης νὰ προϋπαντδσι τὸν νυμφίον ὅστις ἱρχετο εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς βαθείας οὖσης τῆς νυκτὸς· ἔκρατουν δὲ εἰς τὰς χειράς των λύχνων.

Ο Ἰησοῦς Χριστὸς ὅστις ἐγίριζε τὰ πάντα νὰ καθιστᾶ διδαχτικὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἔλλαν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ὠραίου τούτου ἔθιμου καὶ ἔπλασε τὴν τῆς παραβολήν:

— Ή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, εἰπε, θὰ ὄμοιωθῇ πρὸς δέκα παρθένους, αἱ ὄποικι λαβοῦσσι τοὺς λύχνους των ἔξηλθον εἰς προϋπαγέντην τοῦ νυμφίου· καὶ αἱ μὲν τέντε ἐξ αὐτῶν ἥσαν φρόνιμοι, αἱ δὲ ἄλλαι πέντε ἥσαν μωραὶ· οἱ τελευταῖαι αὗται δὲν ἔλαβον μάζι των ἔλαιον· αἱ φρόνιμοι ὅμως ἔλαβον πλὴν τῶν λύχνων των καὶ εἶπον εἰς τὰ δοχεῖα των· Ο νυμφίος ἔβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ ενυσταῖαν ὅλαι καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Άλλ· ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἥκοβοθη ἔξαρχη δυνατὴ κραυγὴ·

— Ίδου δὲν νυμφίος ἔρχεται, ἔξελετε νὰ τον προϋπαντήσετε· τοτὲ ἐσηκώθησαν ὅλαι αἱ παρθένοι καὶ ἤτοι μασσαν τοὺς λύχνους των αἱ μωραὶ εἶπον τότε εἰς τὰς φρονίμους·

— Διτεῖνε καὶ εἰς ήμας ἀπὸ τὸ λαζί σας, διότι οἱ λύχνοι μας δὲν σύσσουν.

Αἱ δέ φρόνιμοι παρθένοι ἀπήγνωσαν·

— "Οχι, αὐτὸ δὲν γίνεται· διότι δὲν θὰ φθάσῃ οὔτε εἰς ήμας οὔτε εἰς τὰς τοῦ ἔλαιον· καλλίτερα πηγάνιτε εκεὶ δόπου πωλοῦν λάδι καὶ αγόραστε.

Αὐταὶ ἐπῆγον ν' ἀγοράσωσιν, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβεν δὲν νυμφίος· αἱ ἔτοιμοι εἰπήλθον μαζί του εἰς τὴν οἰκίαν. Άφ' οὐ παρῆλθεν φράση ἥλθον καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι καὶ ἔλεγον·

— Κύριε, Κύριε, ἄνοιξε μας·

— Ο δέ νυμφίος ἀπεκρίθη·

— Δέν σας γνωρίζω!

Ο Ἰησοῦς διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ἥθελησε νὰ διδάξῃ ὅτι πρέπει διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος νὰ ἐτοιμασθῶμεν διὰ τὴν μέλλουσαν ζωήν. Πολλοὶ ἀνθρώποι, ἀναβάλλουσι τὴν διόρθωσιν των, δύπιστα αἱ μωραὶ παρθένοι τὴν ἐπιστολήν.

— Τόπον! Τόπον! Παραμερίσατε δεξιά! Παραμερίσασθε ἀριστερά! "Ἐρχεται

διοικητής! Τόπον εἰς τὴν Αύτον· Εξοχότητα τὸν Διοικητήν.

Ἐν φ δὲ ώμιλει ἔστρεφε τὸν ἵππον τοῦ δὲ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ δρόμου δὲ δὲ πρὸς ἐκεῖνο, ώστε μετ' ὀλίγον οὐτος ἔμεινεν ἐν τῷ μέσῳ ἔλευθερος.

Ολοὶ ἐφάινοντο πρόθυμοι νὰ ὑπακούσωσιν, ἐπειδή δύμως καὶ ὅλοι ἥθελον νὰ ὰδωσι τὸν πρήγκηπα, ἄλλοι ἀνερριχώντο εἰς τοὺς φράκτας, ἄλλοι εἰς τὰ δένδρα καὶ ὅπου ἥδυνατο ὁ καθείσις.

Καὶ εἰς τὸν μικρὸν οἰκίσκον μεγάλη ἥτοι ἡ ἀνησυχία· Ο πάππος καὶ ἡ μάμη ἔδωσαν μὲ σπουδὴν τὸν Ματῆν νὰ φορέσῃ τὴν στολήν, τὴν δόπιον εἰχόντα ἀπὸ τὸ κιβώτιον. Τὸ σταύρον πανταλόγιον μὲ τὰ γαλάζια σειρήνια ἥτοι τόσον πλατύ, ώστε διατί.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουτιοκεφαλής έμαθε μετά παρέλευσην πολλών ήμερων ότι φίλος του εν τῇ ἑσοχῇ διαμένων ἔγκρισε τὴν μητέρα του, καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν συλλυπήτηριον ἢ ὅποια ἥρχεν οὕτω: «Ἡ ἐπιστολὴ ἔρχεται βεβαίως κατόπιν ἕργης».

Βοτάλη ὑπὸ Κ. Λαζαρού

Τὸν πεσχέθησαν εἰς τὸν Παυλάκην, ὅτι ἀν εἶναι φρόνιμος μίαν ἔδομάδα θὲ τοῦ ἀγράρου εἶναι παγνῖδι. Ο Παυλάκης το κατώρθωσε καὶ ἡ μῆτρος τοῦ τῷ λέγει:

Ἄνδριον λοιπὸν θὲ ἔχεις τὸ πατεγνῖδι σου.

Ἀμέσως τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ πρῶτην πρώτη λέξιν τοῦ Παυλάκη:

— Πέπειρον, μαρμάρον, εἴναι τώρα σήμερον, ἡ αὔριον;

Βοτάλη ὑπὸ Α· Αριστολούλουδου ἀθηνα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΣ",

Ἐκ τῶν ὄκτω φευδωνύμων. Λευκογένεσις Λευκῶν, τούτῳ δύνασαι νὰ κρατήσῃς θὰ ἐννοήσῃς δὲ πῶς λύνεται καὶ οἱ γρῖψι παρακολουθῶν τοὺς δημοσιεύμενας λόγους των.

Διδασκόπιας. Ἀλκινὼν Φρεαττύδος, αἱ προσπάθειαι μου εἰς τοῦτο τείγουν: πῶς νὰ γίνωμαι μᾶλλον μᾶλλον σκέιαγάητος εἰς τοὺς φίλους μου, καὶ ἄν, ὡς μοι γράφεις, «κανένα δὲν ἔχουσες ἀκόμη νὰ πῆ πως μ' ἔχορτας», τοῦτο ἀποδειγμὸς δὲτ δὲν ματαιούνω καὶ με κάμνει εὐτυχῆ.

Πάρητικατάτη η ἐπιστολὴ σου, δι' ἣς μοι περιγράφεις τὴν κατοικίαν σας, Ἀστειὴ Νέα. Σὲ συγχαίρω δὲ ἀμφοτέρας.

Δι' περὶ τοῦ «Ἐν Οἰκογενείᾳ» χρίστου σου, Θραγεὶς τῆς Μετεύκης, μαρτυροῦν ἐμβρίθειαν καὶ ἐνισχύουν τὴν ἐκτίμησιν, ἢν τρέφω περὶ τοῦ.

Μετὰ τινὰς χαρᾶς σ' ἐπαναβλέπω, φίλε Σ. Α. Ταλιαδόρη, μεταξὺ τῶν φίλων μου.

Εἶδες Μεγάλης Ἀγριππα, δι' τοῦ ἀπήντησα τῶν ἔλαβα ἐπιστολὴν σου. Γράψε μου λοιπὸν δὲν ἔχεις καρόν.

Δὲν ἴσαν ἀνέπιτυχες οἱ χρωματισμοὶ, Λόρδος Βόρων, καὶ τὸ σχέδιον ἃτο πολὺ καλὸν ἔξακολουθεῖ νὰ καταγίνεσαι εἰς τὴν ζωγραφικὴν, τὰς ὥρας τῆς ἀνέστασης.

Εἶδες, Ερδρόνιον Τριαντάφυλλον, δι' ἔχεις μιαν δεινὰς ἥτις δυσάρεστης εἰς τὴν καλωσόνην μὲ τὴν θεῖον Θηρέσιαν τῆς «Πριγκιπίσσης Ροζάλδας» καὶ ἔνα θεῖον δυτικὸς δύοις: μὲ τὸν θεῖον Ἀλέκον τῆς «Νίνας»; «Ω! τότε εἶσαι εὐτυχεστάτη! Παντάκωμα πόρον θὲ ἀνήσυχησαν οἱ καλοὶ γονεῖς σου μὲ τὴν ασθενεῖσαν σου, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέρασε ἡ δοξασίαν τὸν θεῖον.

Εὔχομαι νὰ εἶναι περαστικά, Ἀηδὼν τῆς Τύμφης, καὶ ὁ νέος διαγωνισμὸς δὲν αργεῖ νῦν χριστ. Πνευματικές ασκήσεις στέλλεις, καὶ ἄν τινες ἔγκρινωνται θὰ δημοσιεύσωνται.

Ἀρίστον ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε η πρώτη σου ἐπιστολή, μικρέ μον φίλε Π. Μ. Σχημάτει, καὶ ἀνυπομόνως περιμένω καὶ ἄλλας. Φίλησέ μου τὸν Γιάννην, τὸν Μαρίαν καὶ τὴν Ἀτέλαιν καὶ εἶπε τὰ σέβη μου εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου.

Ἐσκίρτησεν ἡ καρδία μου δέσμοις δὲτ εἴσαι πλέον καλέ, ωτάτη Ελένη Α. Πρεβεδόνη. Σὲ στέλλω πάλιν σήμερον τὸ δύσον φύλλον.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Χ. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσιος τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πάπτων Κράτους, χρυσοῦ, τοκομερίσιον, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψιν τούλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δικαιούμενου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς Ιεράς Καπαδόκειας.

Ἐτοι τοῦ τυπογράφου τῶν κατατίματων Αἰνετη Κωνσταντινίου 1895-3717.

Οἱ λόγοι δὲ οὓς προτίμας αὐτὸν τὸ φευδωνύμιον, Γλυκεῖα Πατρίς, εἴναι πολὺ εὐλογοφανεῖς. Νέοι μου γράφης δέλων συγνά ἀφοῦ καὶ τὸ σὸν ἔξαρτεικὸς ἃτο ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἔρχεται.

Κ' ἔνοι, Ρόδον τῆς Ἀγρού, ἐλπίζω διὰ διατῆς ἐπιμείσιας θὰ κατορθώσῃς μίαν ἡμέραν νὰ συνθέτῃς ἀλλας δημοσιεύσεως πνευματικάς ἀσκήσεις.

Ἐκ τῶν ἐξ φευδωνύμων τοῦτο κράτης, Ὅρμον, ἀφοῦ ἔχεις τὸσην καταλήγειν εἰς τὸν μονικόν πολὺ μου συχνά. «Ἄγιοι λόγοι σου εἶναι ἔρθαι θὰ τὸ βλέπεις μόνος σου παραβάλλον αὐτάς πρὸς τὰς δημοσιεύμενας.

Καλὴν ἔκαμε τὴν ἀρχήν, μικρέ μον φίλε Περικλῆ Σλέφερη. Εἰσακολούθει νὰ μου γράψῃς διὰ νὰ βλέπω τὰς πρόδους σου καὶ νὰ χαίρω.

Αἱ λύσεις τοῦ φύλου τῆς 4 Μαρτίου, Λεοντοκάρδεις Λεωνίδα, στέλλονται μέχρι τῆς 4 Απριλίου. Ενὸς μηνὸς προθεσμίαν δίδω πάντοτε.

Εἶμαι εὐτυχής, Προκυμαία τῆς Σμύρνης, διότι τὸσην χαράν σοι προένονται αἱ ἐπιστέψεις μου.

Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, Λιγού-τσάγγη, διότι μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν σου πρώτην φροντίδα ἔθερησες νὰ μου γράψῃς.

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Λίμνειον Εμαρμέρον. (Άρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγαγείων καὶ Νηπιαγαγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, δύο, 6, Μεταλλον.

Βοτάλη ὑπὸ Θραυστού Θ. Ζωτοπούλου.

279. Φωνητότελεπον.

Μ—πνο—ργ—φ.

Βοτάλη ὑπὸ Ποντίου τοῦ Πινδοῦ.

280. Ελληποσύμφωνον.

Η—ω—ου—α—ου—αιε—ειο—η—ου—ευ—

Βοτάλη ὑπὸ τῆς Χίου τοῦ Παραγού.

281. Γρίφος.

Ὡ! *Ω!

ἡρέν—ποιε—τε.

μηρός—Κώς

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Βοτρίου.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν σπειρετῶν τῆς 18 Φεβρουαρίου Ι. Ι.

136. Πυραμίς (πυρά, μῆν). — 137. Μίδας (Μ., δάς). — 138. Σάρωμα, άρωμα. — 139. Ο αἵρ. — 140. Ο Σωκράτης, διεὶς η σύνγραφος των πετρών συμμού ἔχουσεν ἐπὶ τῆς κεφαλής των δοχείων νόσος.

141. Γ 142. Η 1 0

ΒΩΛΟΣ ΝΒΙ

ΑΠΟΔΔΟΝ ΤΑΜΕΣΙΣ

ΑΝΑΞΙΠΠΟΣ ΦΡΙ

ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ Α 1 0

Α 2

143—144. 1. Σόλων, δλων, δλον, δλο,

ἄλλος, ἄλλης, ἄλλη, θαλῆς. 2. Κοσμος, κόσ-

τος, κόρος, πόρος, πόλος, δλος, δλλος, δλλη.

Ἄδης. — 145—146. 1. Εαρ., 2. κειμόν.

— 147—150. Η ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ο, αἱ δὲ σχηματίζουσαι λέξεις εἰναι τροχός, κόρος, δρός, Πέτρος. — 155. Τῇ προσήκη τῆς συλλαβῆς φα σχηματίζονται αἱ δέξιες φάκελος, φάρμακον, φάσκο, φαύρος, φασιόν.

— 156. ΑΙΑΚΟΣ, ΑΙΟΛΟΣ (4, Ασωπός, 1, Ιούδας, 3, Αλκεδάδης, 4, ΚΟρατ., 5, Ολύ., 6, Σάμος).

263-265. Κεκρυμμένα δινόματα ζώων.

157. Καλὸν νὰ μάθῃ χωρίς νὰ τάξῃ,

Πλὴν ἀφοῦ τάξῃ καθεῖς ἀς μάθῃ

Να μη γλιττήσῃ πάλιν εἰς λάθον.

158. Μη προτρέχετο η γλώσσα τῆς διανοίας.

— 159. Ο μετά θύρους ἐπιμένων νικᾶ.

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Αλεξίδη.

φράγκων, ἐκ τοῦ Εἰσωτερικοῦ, εἶναι δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταῖς τὴν μετατροπὴν τῶν νέων των δεινώντων, συναπ-

στέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γράμμα.

— 263. Βεβαιώνων διατάξεις τῆς πόλεως.

— 264. Βεβαιώνων διατάξεις τῆς πόλεως.

— 265. Βεβαιώνων διατάξεις τῆς πόλεως.

φράγκων, ἐκ τοῦ Εἰσωτερικοῦ, εἶναι δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταῖς τὴν μετατροπὴν τῶν νέων των δεινώντων, συναπ-

στέλλοντε